

Waarschuwing

In de eerste brief die Johannes in een visioen van Jezus ontvangt (lees: Openbaring 1, 9-20), moet Johannes de gemeente van Efeze waarschuwen. Johannes moest aan deze gemeente schrijven: 'Bekeer u! En zo niet..., dan komt Ik spoedig bij jullie en zal uw kandelaar (= de gemeente!) van zijn plaats wegnemen (vers 5).

Wat is nu het punt waarom de gemeente van Efeze zo heel sterk werd gewaarschuwd? Zij had haar eerste liefde verlaten. En daarom moest zij weer teruggaan naar hoe het was begonnen in haar leven: *die liefde tot Jezus... die liefde van Jezus...* daar ging het om in de gemeente, dat was de kern, de basis van heel het gemeente-zijn! En daar wil ik met u over nadenken: hoe staat het met onze liefde in de gemeente? De liefde van Jezus voor ons...? En de liefde tot Jezus van u en van jou?

Waarheid en liefde

Er waren ook heel positieve dingen in de gemeente van Efeze: de gemeente blonk uit door haar inspanning, haar werk, haar volharding (vers 2). Zij droeg zorg voor de zuiverheid van haar geloof (vers 2-3). Niet alles werd zomaar binnen gelaten. Men waaide niet met alle winden mee..., nee men maakte keuzen, men onderzocht de waarheid, men bewaarde de schat van het geloof die aan haar was toevertrouwd.

In een gemeente gaat het namelijk niet alleen maar om de liefde (die bij Efeze werd gemist), maar ook om de waarheid. Liefde kan soms ook zo vaag worden... zo oppervlakkig... zo algemeen. De schat van het geloof die wij als gemeente mogen koesteren, die schat bestaat namelijk niet alleen uit lieve woordjes..., het gaat over liefde inderdaad, maar ook over redding van de zonde en de schuld..., het gaat over genade, maar ook over bekering en inkeer... het gaat over Gods vriendelijk licht maar ook Zijn heilig aangezicht... De gemeente van Efeze deed geen water bij de wijn. Zij liet zich niet meeslepen door meningen en opinies binnen de samenleving. Misschien werd zij wel vreemd gevonden... ouderwets... van een ander planeet of wat dan ook... maar zij was uiterst zuinig op de schat van het Evangelie. Zij bewaakte haar schat, zoals bewakers in een museum bij een kostbaar schilderij, of een andere schat: iedereen mag het zien..., iedereen mag er bij komen en ervan genieten... maar pas op: laat de schat wel intact!

Ik hoor daarin een oproep aan ons om ook zuinig te zijn op de schat die wij mogen koesteren: het Evangelie, de redding door de Heere Jezus, het leven uit de vergeving en de genade van God. Dus geen water bij de wijn doen. Niet aan de oppervlakkigheid prijsgeven. Nee, de schat bewaren met elkaar... met elkaar uitdiepen.. met elkaar van alle kanten bekijken... en ervoor waken dat door welke invloed ook – van boven, van buiten, van binnen – ervoor waken dat door welke invloed de waarde van deze schat niet zal worden aangetast. Allerlei lijnen zijn te

trekken naar hoe wij die schat van het geloof omgaan in ons gezin, in jouw persoonlijke leven, in het leven van ons als gemeente...

De eerste liefde

Maar dan de waarschuwing: terug naar de eerste liefde!

Liefde zonder waarheid kan niet. Maar waarheid zonder liefde is kil en koud. En dat lijkt er in Efeze aan de hand te zijn. De liefde is kwijt. Hoe kan dat toch? Bij zo'n gemeente, die zoveel inspanningen heeft verricht... een gemeente die zoveel werk verzet... zo volhardend is... zo bruist van de energie? Hoe kan dat toch dat de liefde is weggefallen? Ik probeer het mij voor te stellen...: misschien is het dat zij door al die prikkels vanuit de samenleving, al die verleidingen en spanningen die op haar afkomen... dat zij steeds meer de muren rondom de gemeente hoger ging optrekken en zich binnen deze muren ging verschuilen en alles van de wereld angstvallig verreed en zich daarvoor verschanste... Maar misschien was het ook wel gewoon het dagelijkse, drukke leven dat er voor zorgde dat de liefde in het geloof opdroogde... In ieder geval: de liefde was blijkbaar verloren gegaan... De schatkist die men bewaarde, die was van binnen leeggeroofd! En dat, terwijl de bewaking er gewoon al die tijd om heen had gestaan...

Waar is die eerste liefde van ons? Is die er? Is die er nog steeds? Waar is dat verlangen van mij? Die vlam van het geloof? Die vreugde? Ook in onze tijd en onze situatie is het gevaar aanwezig dat wij die liefde onderweg verliezen. Bijvoorbeeld door zoveel te doen, zo hard te werken, dat het geloof gaat bestaan uit allemaal dingen doen, allemaal dingen organiseren. De gemeente van Efeze werd ook geprezen om haar werk en inspanning..., maar ondertussen... Wie herkent het bijv. niet dat bidden en Bijbellesen soms als een 'moeten' voelt, iets dat je toch nog even *moet* doen, misschien nog even in de laatste minuten van de dag voordat je gaat slapen. Waar is de liefde?

Pleit ik dan voor meer vrijblijvendheid en vrijheid in het gemeente-zijn, meer vrijblijvendheid in het bidden en Bijbellesen thuis? Niet al dat moeten en werken blijkbaar? Nee, het gaat niet om een beetje een middenweg te vinden tussen 'niet teveel moeten' en 'vrijblijvendheid'. God vraagt ons een totaal andere weg: de weg van de liefde. De weg van de liefde loopt niet ergens midden tussen 'moeten' en 'vrijblijvendheid' door. De weg van de liefde gaat daar helemaal omheen. God zoekt geen hardwerkende gemeente. God zoekt ook geen vrijblijvende gemeente. God zoekt een kandelaar, een gemeente, die brandt van liefde. Een gemeente die in vuur en vlam staat... door de liefde van God die ons in de Heere Jezus is gegeven.

Ga terug naar de eerste liefde. Maar dat moet u wel goed verstaan. Zo'n oproep om echt op liefde gericht te zijn, om met liefde je taken te volbrengen, kan ook heel drammerig worden. Stiekem zou ik dan nog meer eisen stellen aan wat u op dit moment doet als christen, als gemeentelid. Ik zou u misschien zelfs angst aanpraten: doe je wat je doet, wel echt met

liefde? Maar daar gaat het niet om. God weet namelijk allang dat, als het om onze liefde gaat, het rammelt van alle kanten. Het christen zijn begint bij iets anders: *leef je uit de liefde van God? Weet jij je geliefd door God?*

Die ernstige waarschuwing 'maar ik heb tegen u dat u uw eerste liefde hebt verlaten', doet denken aan een andere tekst uit de Bijbel, uit de eerste brief van Johannes (1Joh 4,19): *'wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst lief heeft gehad'*. ... Dat is de eerste liefde. Die eerste liefde, waar Jezus ons met klem naar terugroept, dat is niet onze eerste gevoelens van liefde, onze eerste daden uit liefde gedaan... *het is de liefde van God, die aan onze liefde vooraf gaat. Daar moeten wij naar terug!* Jezus roept ons terug om te leven uit Gods liefde. Jezus roept ons terug... om te zitten aan de bron van Gods liefde en die liefde in te drinken... in ons op te nemen... en zo vervolgens op weg te gaan.

Jezus roept niet op om te doen... maar om *te zijn*... om bij die bron van liefde te zijn. 'Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst lief heeft gehad'. Om daar een moment te verblijven. Om dat in ons op te nemen. Om te ontvangen. Want als je echt die liefde van God tot je door laat dringen..., dan gaat het bruisen van binnen. Als je beseft dat God jou met liefde heeft geschapen... als je het Paasevangelie van Jezus die aan het kruis voor jou is gestorven tot je door laat dringen... als je in je hart sluit dat God een plan met je heeft, dat Hij je niet zal loslaten, dat Hij je leven wil vervullen en wil vormen tot Zijn doel... als je dat allemaal beseft... dan breekt de verwondering door... dan gaat het tintelen... dan wordt geloven tot genieten.

Maar als je in de doe-modus blijft staan (geloven = doen, geloven is: moeten bidden, moeten Bijbel lezen, naar de kerk moeten en allemaal andere dingen moeten, omdat God dat van je vraagt) dan kom je niet tot die vreugde, die verwondering, die liefde. Dan wordt geloven kil en koud.

Mag ik eens vragen: neem je voor jezelf de ruimte om die liefde van God te overdenken, tot je te nemen, in te drinken? Of heb je geen tijd om daarbij stil te staan? Staat er veel te veel werk op je te wachten? Neemt u en neem ik de tijd om die liefde van God tot ons door te laten dringen? Geven wij die liefde de ruimte..., de aandacht? Ik vind dat best moeilijk hoor, doener als ik ben, misschien herkent u dat wel. ... Geef jij jezelf de ruimte, de vrijheid om te leven van Gods liefde? Of ben je te hard voor jezelf? Verwacht je veel van jezelf? Moet je veel van jezelf?

Een voorbeeldje: je hoeft dus niet te bidden, omdat je moet bidden... omdat je voor van alles en nog wat moet bidden. Je *mag* bidden. Je mag dat contact met God zoeken... en soms gewoon even stil zijn en ontvangen... misschien wel woorden ontvangen, in plaats van allemaal woorden zeggen. God weet wel wat je wilt vragen of denkt te moeten vragen.

Je hoeft niet allemaal dingen als je gelooft. Geloven begint bij die eerste liefde. Die liefde... *van God*. Je geliefd weten. Daar begint de bekering waar Johannes over moet schrijven aan de gemeente van Efeze. Als je met al je zonden, je wonden, je schade en schande

voor God neerknielt en die liefde van God, die liefde die Hij in Zijn Zoon heeft gegeven, tot je laat doordringen... dan *word* je bekeerd... dan word je anders in het leven gezet... en dan ga je vol vreugde en verwondering op weg... misschien zelfs wel helemaal naar Congo of naar de Oekraïne.

Als wij niet steeds tot die liefde zullen terugkeren... als wij niet leren om *ontvangers* te worden, maar gewoon diezelfde doeners blijven..., dan zal ondanks al onze inspanning, volharding en werkzaamheden de kandelaar toch een keer worden weggenomen. Dat is het oordeel, dat is de diep ernstige waarschuwing die Jezus laat klinken tot de gemeente van Efeze. Dan zal er geen kandelaar meer zijn. Dan zal er geen licht meer verspreid worden in de wijk Schollevaar ... Gevoelens van huivering komen over mij, als ik zulke heel ernstige en ook harde woorden van Jezus lees... Maar... het is toch eigenlijk ook vrij logisch?' Hoe vaak hoor je niet van mensen - en misschien heeft u het zelf ook wel meegemaakt - dat zij maar doorgaan en doorgaan, geen tijd en geen rust nemen..., maar dat op een gegeven moment 'het kaarsje op is' en 'het licht uitgaat'? Het is toch niet verwonderlijk dat de kandelaar (= gemeente) wordt weggenomen en het licht wordt gedoofd, als die eerste liefde is verdwenen? Als die verwondering, die sprankeling, die tinteling verdwijnt..., dan is er niets meer om voor te branden... dan zal het licht vanzelf doven, of misschien juist uitgaan door de storm van activiteiten.

Opmerkelijk dat die zeven brieven aan de christelijke gemeenten geschreven juist met dit onderwerp beginnen: de eerste liefde. Daar gaat het om.

Pas wel op dat je die eerste liefde gaat verwarren met allemaal gevoelens van liefde, die in onze tijd zo belangrijk lijken te zijn. Het gaat niet om allemaal gevoel en beleving. Je hoeft niet met tranen en opgeheven handen te gaan praisen vanwege Gods liefde. Het mag wel, maar het gaat niet om hoe je voelt of beleeft. De een die wat minder spontaan en gesloten is, heeft misschien een veel rijker geloof dan diegene die danst, zingt en springt. Pas op dat je die eerste liefde niet verward met allemaal gevoelens en beleving. Nee, u en ik worden opgeroepen om die eerste liefde op te zoeken... ons steeds weer daar op te richten... ons steeds weer om te keren, te bekeren.. te ontvangen... te genieten.

En van daaruit kunnen wij op weg. Kunnen wij aan de slag. Kunnen wij een licht zijn. Stralen! Geven. Dienen! Maar eerst voordat wij op weg gaan, dus terug naar het hart van aanbidding: zelf ontvangen. Je verwonderen. Alles tot stilte brengen en beseffen: U, alleen Heere Jezus. U bent het Licht, waardoor ik mag leven, waardoor ik gered mag zijn en mag stralen. Wat een geweldige eerste liefde!

ds. E.G. (Eddy) de Kruijf
tel. 010 210 89 71 // dekruijf@live.nl